

Kronik i Kristeligt Dagblad

“Julens budskab giver fred og mening i livet”

Elisabeth Dons Christensen | 24. december 2011

24. DECEMBER I julen tømmer Gud al sin kærlighed ud over os, så vi tør leve og vove vort liv til kærligheden. Det er mening nok for mig. Gud give, at det også er mening nok for dig, som læser dette, skriver biskop Elisabeth Dons Christensen

Juleaften, det er den aften, hvor nissen sidder på loftet og spiser sin julegrød, huset dufter af andesteg, børnene forventningsfuldt tæller timer, og familier samles fra fjern og nær, alt i mens juletræet med sin pynt står og venter pænt på, at vi får begyndt.

Juleaften, det er den aften, hvor julemanden stadig kysser mor, og hvor han forelsket spørger hende, om de ikke igen skal flette deres julehjerter sammen, og hvor juleglansen stråler højt fra træets grønne top.

Juleaften, det er lys og glæde, nærvær og godhed og fuld af intens meningsfuldhed.

Juleaften er også ensomhed

Men juleaften det er også den aften, hvor enhver sminke er håbløs. Det er den aften, hvor de skilte forældre strider om børnene, hvor ensomheden er knugende, hvor vreden over svigt og andre utyskestreger lyser til himlen, og de elskede døde fylder stuen med sorg og savn og bitter ensomhed til følge.

Juleaften, det er også tomhed og meningsløshed.

Julens hjertefletteri eller hjertesplitteri

'Julen er hjerternes fest', siger de kloge. Men det er en underlig størrelse, det lille menneskehjerte. Det vil så meget, men kan somme tider så lidt.

Det er fyldt af så mange splittede følelser, og somme tider kniber det med både viljen og modet til at gøre det, der skal gøres. Og hjerte rimer på smerte, og hjertet er bange for smerten og for at udlevere sig.

Den banale sang om at flette sine julehjerter sammen, som jeg lige strejfede i indledningen, er et godt billede på hjertets og kærlighedens vilkår.

Der skal for det første to halvdele til et flettet hjerte, og for det andet skal de to halvdele hver især med deres farver og særpræg indgå i den helhed, der hedder kærlighed, for det tredje kræver det, at hver halvdel har sans for proportioner, er omhyggelig, gør sig umage, giver sig tid, og frem for alt tør se på hjertesagen ikke bare fra sin egen halvdels side.

Men selv om vi mennesker med sind og hjerte gør os umage med alle de hjerter, vi skal flettes sammen med i livet, så er der ingen af os, der kan sikre os, hverken vort eget eller et andet menneskes hjerte. Ingen af os ved, hvornår det er os, der sidder tilbage ved sorgens og et fortabt hjertes gravmæle.

Det eneste, jeg ved

Jeg ved, hvor svært og skrøbeligt det hele er, hvor let alting kan falde ud af mine hænder og blive til støv og intethed. Derfor har jeg opgivet at finde den store mening med livet i mig selv og det, jeg selv gør.

I stedet holder jeg mig til julens budskab. Jeg kan ikke andet. Og det giver mig den fred og indhold og mening i livet, som er nødvendig for mig.

For juleaften, det er noget meget mere end bare mig og mit lille hjerte. Det er, at der findes et hjerte så stort og så rigt og gavmildt, at alle menneskehjerter kan gemme sig der - med alle deres glæder og sorger, og med alt det gode og onde, som vi forvoldte.

Gud fletter sit hjerte ind i verden

Juleaften, det er meget mere end vort eget hjertefletteri – eller hjertesplitteri.

Det er, at Guds hjerte fletter sit liv og sin kærlighed ind i verden, og af et helt og rent hjerte tømmer al sin kærlighed ud over os for at skubbe hjertet op i livet på os, så vi tør leve, tør vove vort liv til kærligheden, til hinanden, til dem, vi elsker og til dem, vi ikke elsker, men som vi dog burde elske og burde tage os af. Det er mening nok for mig.

Gud give, at det også er mening nok for dig, som læser dette.

Guds fred og glædelig jul i vor Herre Jesu Kristi Navn.

Elisabeth Dons Christensen er biskop over Ribe Stift